

KÉT HÉT EGY MESE

1-4. osztály

4. forduló

név: ..... iskola: ..... oszt.: .....

Annie M.G. Schmidt: Viplala (meseregény)

[Budapest]: Pozsonyi Pagony Kft., 2016

Dániel András rajzaival

5. fejezet: Túl nagy a ház

1) Mekkora lettek Viplala varázslata miatt Blom bácsi, a két gyerek és a kis varázsló?

.....
.....

2) Milyen meleg vacsorát készített Nella Della?

.....

3) Hogy játszottak Nella Della és Jánoska a cicával, Lepkével?

.....
.....

.....

4) Bloom bácsi minden reggel dolgozott egy kicsit. Hogyan?

.....

.....

.....

5) Ki érkezett pénteken a házba?

.....

6) Hová bújtak mind a négyen, hogy meg ne találják őket?

.....

7) Hogyan nevezte Viplala az elvarázsolást?

.....

8) Miért varázsolta el őket Viplala?

.....

.....

9) Milyen bevásárolni való dolgokat kért Nella Della?

.....

.....

.....

Kellemes karácsonyt, boldog új évet!

Jó téli szünetet!

Következő (5.) feladatlap: 2017. január 9-én, hétfőn
A feladatlapokat letölthetitek a [www. bekesikonyvtar.hu](http://www.bekesikonyvtar.hu) oldalról.

TÚL NAGY A HÁZ

– Jól nézünk ki! – kesergett Blom bácsi. – Akkorák vagyunk, mint egy egér. Az óriások házában.

Bizony igaza volt. Blom bácsi, a két gyerek és a kis rosszcsont Viplala, aki elvárásolta őket: egy jókora hüvelykujjnál nem voltak nagyobbak.

A földön ültek az immár óriási asztal alatt, mellettük Lepke, az óriás-cica, aki szerencsére így is ugyanannyira szerette őket, folyton dorombolt és dörgölözött.

Nella Della két darabka fával begyújtotta a babatűzhelyet, azon rotyogott egy lábaskában két óriáskrumpli. Ez volt a meleg vacsora, bőségesen elég mindannyiuknak. A hatalmas fehér kenyér is a padlón hevert egy viaszosvászon terítőn, mellette a sajt, amit nagy veszéllyel cibáltak ki a szekrényből. Jánoska és Viplala másztak fel a polcra: kiráncigálták a kenyeret a kenyeresdobozból, és ledobták a földre, majd utánahajították a sajtot is. A vajat otthagyták. Azt nem lehetett ledobni, mert minden összemaszatolódott volna.

Nella Della és Jánoska nagyon élvezték a helyzetet! Teljesen olyan volt, mintha táboroznának! Kissé arrébb Jánoska villanyvonatsínje

hevert. Bekapcsolták a transzformátort, és Nella Della órákig utazott körbe-körbe a teherkocsikban, míg Jánoska a mozdonyvezetői ülésben terpeszkedett. Amikor megunták, felültek a cicára lovagolni. Lepke nem ellenkezett, székekre, asztalokra ugrált, a függönyökre mászott, miközben Nella Della, Jánoska és Viplala visítozva, viháncolva kapaszkodtak a szőrébe. Remek játszótér volt az óriásház. Csudálatosan lehetett bújócskázni a zongora alatt. Teljes erőből rohanhattak a szoba egyik végétől a másikig, a reggelizőtálcából és egy lábtartóból klassz libikókát lehetett készíteni, a szegre akasztott nagy bevásárlószatyorban pedig kedvükre hintázhattak.

Blom bácsi nem vett részt a játékban. Haladnia kellett a munkával, hiszen könyvet írt. Minden reggel így kiáltott fel:

– Na, megyek, megpróbálok dolgozni egy kicsit! – azzal nagy nehezen felhúzta magát a szék lábán, felmászott az ülőkére, majd a terítőbe csimpaszkodva az asztalra kapaszkodott. Aztán gépeléshez fogott: ropant nehéz feladat volt, hisz hozzá képest természetesen az írógép is óriásira nőtt. Nagy kínlódással becsavart egy papírt, és munkához látott. A lábával az *n*-re taposott, aztán az *a* betűre ugrott, majd a *g*-re, végül

az y-ra pattant. Így gépelte le a *nagy* szót. Miután azonban ily módon lekopogott két mondatot, halálosan kimerült, és egy darabig a babaágyba kellett feküdnie, hogy kifújja magát.

Minden reggel úsztak a fürdőkádban. Egyesült erővel el tudták csavarni a csapot, és a kádat teleengedték vízzel. Negyedórát vidáman úszkáltak, majd mind a négyen egyetlen törülközőbe göngyölték magukat.

Szerencsére a házban valamennyi ajtó résnyire nyitva állt, így mindenható bejuthattak. Az utcára is kimehettek volna a macskaablakon, de nem volt hozzá bátorságuk. Mert képzeljük el, mi lenne, ha valaki meglátná őket? Mi történne? Lehet, hogy idegen, gonosz emberek vásári bódékba vinnék őket mutogatni. Jaj, nem, senkinek, senkinek sem szabad így látnia őket!

Ettől a gyerekek időnként elszomorodtak. Különösen, amikor Lepke hátán az ablakpárkányra ugráltak, és kinéztek az utcára. Az utcán emberek közlekedtek, olyan nagy felnőttek és gyerekek, akár az óriások.

– Mi is ilyenek voltunk – mondogatta Nella Della. – Korábban mi is ilyen nagyok voltunk.

– Nem tudsz minket visszavarázsolni, Viplala? – kérdezte ilyenkor Blom bácsi.

Viplala idegesen rágni kezdte apró körmeit, és szégyenlősen azt felelte:

– Talán meg tudom tenni, remélem, hogy egyszer még sikerül. Tudom, hogy valamit be kell vennetek, valami ennivalót, de elfelejtettem, hogy micsodát. Lehet, hogy eszembe fog jutni.

– Kapható a gyógyszerertárban? – kérdezte reménykedve Jánoska.

– Nem tudom – felelte Viplala bizonytalanul. – Nem tudom, mi az a gyógyszerertár.

Jánoska épp készült elmagyarázni, mi az a gyógyszerertár, amikor Nella Della hirtelen felemelte az ujját és felkiáltott:

– Csstt! Hallgassatok el! Hallok valamit.

Mindannyian feszülten figyeltek. Blom bácsi, aki épp az írógépén dolgozott, fél lábát a magasba emelve szintén figyelt.

– Hallom, hogy valaki kulcsot dug a bejárati ajtó zárjába – mondta Jánoska. – Ki lehet az?

– Ó, hát ez a Porszívós Mari lesz! Hiszen péntek van! Porszívós Mari jön takarítani, a saját kulcsával.

– Bújjatok el! – kiáltotta rémülten Blom bácsi. – Nehogy megtaláljon! Nyomás!

Nella Della sebtében körülnézett, lát-e valahol olyan búvóhelyet, ahová a takarítónő nem jut el a porszívójával. Már hallatszottak is a léptei a folyosóról. Most megállt, épp a kabátját akasztotta fel a fogasra. Dudo-rászott.

– A szatyorba! Gyorsan! – adta ki az utasítást Nella Della. – A bevásárlószatyorba!

Segítettek Blom bácsinak lemászni az asztalról, és egy szempillantás alatt mind a négyen a falon lógó bevásárlószatyorban termettek. Épp időben, mert nyílt az ajtó, és Porszívós Mari lépett a szobába. Meglepetten nézett körül.

– No lám, kiscica, egyedül vagy? Senki sincs itthon? – kérdezte.

– Miau – üdvözölte Lepke.

– Micsoda rendetlenség! – hült el Porszívós Mari. – Minden a földön, a kenyér, a sajt, és nézd csak, egy égő babatűzhely!

– Miau – jegyezte meg Lepke.

– Nos, akkor tüstént munkához látok – határozta el Porszívós Mari, majd egy-kettőre visszapakolta a kenyeret és a sajtot a szekrénybe.

Jánoska és Nella Della a bevásárlószatyorban sutyorogtak:

– Megint mennyit kell majd veszödnünk, hogy lehozzuk a kenyeret. Nem bújunk inkább elő?

– Semmiképpen sem! – suttogta Blom bácsi. – Nem találhat meg bennünket.

– Na jó – motyogta Porszívós Mari félhangosan –, akkor először visszaviszem az üres tejesüvegeket a tejboltba.

Azzal – ó egek! – leakasztotta a fogasról a bevásárlótáskát. A súlyán érezte, hogy nem üres, belenézett hát, vajon mi lehet benne.

Felsikított, kiejtette kezéből a szatyrot.

– Au... auauau... – nyögdecseltek mindannyian a táskában. Csúnyán megütötték magukat. Jánoska sírt, Nella Della nyöszörgött.

– Uu ujujuj... – jajgatott Porszívós Mari. – Boszorkányság! Ez a ház el van átkozva. El kell tűnnöm innen – és megragadta az ajtókilincset, hogy kirohanjon.

– Porszívós Mari! – kiáltotta Nella Della.
– Porszívós Mari!

– Mi történik itt? – nyögött fel Porszívós Mari. – Egy szatyornyi manó. És tudnak beszélni!

– Nem vagyunk manók – kukucskált ki Jánoska a táskából. – Nézzen meg jól! Én Jánoska vagyok, ez Nella Della, és nézzen csak meg közelebből, ez itt az apánk!

Blom bácsi is kidugta fejét a táskából, és ünnepélyesen köszönt:

– Jó napot kívánok, Porszívós kisasszony!

– De hiszen manók vagytok! – hebegte Porszívós Mari idegesen. – És az ott kicsoda? – mutatott Viplalára.

– Mindjárt elmagyarázom – kezdte Nella Della.

– Elvarázsoltak minket.

– Elpittyentésnek hívják – tette hozzá Viplala.

– Rendszerben, elpittyentettek. Ő pittyentésnek hívja, Porszívós kisasszony! Ő ugyanis viplala, egy manóféle, és nálunk lakik. Néhány napja egy étteremben ettünk, nem tudtuk kifizetni a számlát, akkor varázsolt minket ilyen parányivá, hogy megszökhesünk. Érti már?

– Csak annyit értek, hogy ez hátborzongató – botránkozott meg Porszívós Mari. – És örökre ilyen kicsik maradtok?

– Lehetséges – felelte Blom bácsi. – De ne mesélje el senkinek, kedves Porszívós kisasszony. Az emberek nem hagynának nekünk békét, elfognának és pénzért mutogatnának. Könyörgöm, ne áruljon el!

– Ó, a világ minden kincséért sem teszem! – ígérte Porszívós Mari. – Hallgatok, mint a sír. Ne aggódj, kislegény... ó, elnézést, Blom úr, hogy kislegénynek szólítottam, ne vegye rossz néven, de csak azért, mert olyan pöttöm.

– Nem veszem rossz néven – felelte kissé keserűen Blom bácsi.

– Mit tehetek magukért? – kérdezte Porszívós Mari.

– Bevásárolna nekünk? – kérte Nella Della. – Kellene több babavilla, babakanál meg baba kenyeresdoboz, baba kenyérvágó kés, egy babavaj-tartó és még sok minden.

Este, miután Porszívós Mari ismét távozott, mind a négyen egy apró asztalnál ültek a nagy asztal alatt. Kifogástalanul, késsel-villával ettek. Kaptak egy teljes babaedénykészletet, az asztalra fenséges ennivalókat. Volt saláta, gyümölcs tejszínhabbal, minden csak kéznyújtásnyira. A lakás pedig ismét csillogott-villogott, mint minden pénteken.

– Ezután minden nap gondoskodni fog rólunk – közölte Nella Della.

– Igen – mondta Blom bácsi. – Mindez szép és jó, de tényleg nem fogja kikotyogni?

– Talán a férjének elárulja – morfondírozott Jánoska.

– Ó, tényleg, aztán a férje továbbadja, és mégiscsak veszélybe kerülünk. Akkor mihez kezdünk?

– Apa, ne aggodalmaskodj! – nyugtatgatta Nella Della. – Mindenesetre ma éjjel remekül fogunk aludni a vadonatúj babaágyakban. Most már mindnyájunknak van fekhelye!

– Igen, legalább mi itt vagyunk egymásnak. És együtt maradunk, bármi történjen is – érzékenyült el Blom bácsi.

– Én is? – kérdezte Viplala bűbájosan és némi meghunyászkodással a hangjában

– Te is, kedves Viplala – mondta Nella Della. – Most már hozzánk tartozol. És ha örökre ilyenek maradunk, ilyen parányi kis lények, még az sem számít. Nagyszerű életünk lesz így négyesben.

Ezután lefeküdtek aludni a babalepedők és babatakarók közé.

Lepke cica pedig őrizte álmukat.

vége